

Deze beslissing luidde: 'dat men heeft bevonden dat de Gaz-fabriek de voor eenige jaren gegeven voorschriften strikt opvolgt, te weten om de uitstoot steeds met vallend water te doen verrigten waardoor het terugvloeiën naar de waterputten in de Veerhaven of de Willemskade niet mogelijk is en dat (...) een deskundig onderzoek de overtuiging heeft verschaft dat de voor de gezondheid nadeelige stoffen(...) door de groote hoeveelheden water ontbonden worden en als dan in indifferente stoffen overgaan'.¹³⁾ De klachten werden niet ontvankelijk verklaard met een verwijzing naar de uitkomsten van een deskundig onderzoek.

Met smetstoffen bezwangerd

In tegenstelling tot de in het voorgaande beschreven gasfabrieksafvalstoffen had petroleum het zicht- en ruikbare nadeel niet direct in water op te lossen of te ontbinden, maar geruime tijd aan de oppervlakte te blijven drijven en dus langer in het bewustzijn te beklijven. De verontreiniging met olie werd dan ook als een groter probleem gezien. Burgemeester en Wethouders zagen zich genoodzaakt om een geschikte locatie buiten de gemeentegrenzen te zoeken voor de opslag van petroleum. De geraadpleegde Commissie voor Plaatselijke Werken nam de voorkeur van de firma Pakhuismeesteren over en adviseerde een opslagterrein op het Exercitieveld in Delfshaven.

Dit advies en de resultaten van het onderzoek van de Commissie van Geneeskundig Toevoorzicht zetten de toon voor de raadsvergaderingen van 12 november en 10 december 1863, die voor een groot gedeelte gewijd waren aan de olieproblematiek. De vergadering verklaarde zich vrijwel unaniem vóór verplaatsing van de opslag naar Delfshaven. Alleen de raadsleden A. Rueb en J.H.C. van der Kun lieten dissidente geluiden horen.

Rueb waarschuwde voor een overdreven vrees voor het handelsartikel. Hij had huiswerk verricht en bestudeerd hoe andere havensteden met de petroleum omgingen. Londen en Liverpool kenden verordeningen die de opslag in de bebouwde kom verboden, hoewel het product al zodanig was ingeburgerd dat opslag in de steden oogluikend werd toegestaan. Hamburg had een streng toezicht. De petroleum werd op de schepen gecontroleerd, waarbij eventueel aangetroffen twijfelachtige partijen niet op de wal mochten worden gebracht. En in Antwerpen was niet eens een verordening. De oplossing van het probleem zag Rueb eerder in een betere controle op de petroleumhandel dan in verplaatsing van de